

dědictví připadá podle posledního pořízení podle platné smlouvy dědictvé či podle zákona, a výslovně se vyjádřil, že dědictví přijímá, což se děje dědictvou přihláškou, jejíž formu ustanovuje § 800 a násl. obč. zák. a § 121 a 122 nesp. říz. Jak se má soud zachovati k dědictvým přihláškám, které svou formou vyhovují předpisu zákona, ustanovuje § 122 nesp. říz. Podle tohoto ustanovení má každá dědictvá přihláška vyhotovená v předepsané formě od soudu býti přijata a ku pozůstalostním spisům vzata, soudu nepřisluší zkoumat, zda v konkrétním případě bude snad přihlášivší se dědic vyloučen, poněvadž jest tu linie bližší, vždyť tento dědic může dědictvé právo bližšího dědice bráti ve smyslu § 125 a 126 nesp. říz. v odpor ať již pro dědictvou nezpůsobilost, ať již pro vzdání se dědictví a pod. a právo to by odmítnutím přihlášky bylo dědici odňato; pozůstalostní soud musí dědictvou přihlášku přijati, vždyť domnělý dědic může svůj nárok za projednání pozůstalosti jenom přihláškou dědictvou uplatniti, žalovati může teprve, když jej soud pozůstalostní na pořad práva poukázal; pozůstalostní soud může odmítnouti přijetí přihlášky dědictvé jenom pro formální vady, nikoliv však pro materiální vady na př. přihlášivší se není pravým dědicem. K odmítnutí přihlášky stěžovatelky nebylo důvodu, ježto bližší zákonný dědic Josef P., jenž jest zároveň testamentárním dědicem nemůže proti ustanovení § 806 obč. zák. přihlásiti se k pozůstalosti ze zákona a tím zmařiti projev poslední vůle. Když tedy stěžovatelka v dědictvé přihlášce uvedla, že kterého důvodu se k pozůstalosti přihlašuje, uvedla také, zda výmínečně či bezvýmínečně, předložila na doklad svého poměru příbuzenského křestní list, dědictvou přihlášku vlastnoručně podepsala, takže tato měla všechny náležitosti formální zákonem předepsané, neměl soud pozůstalostní přihlášku odmítnouti a, učinil-li tak, odporuje toto usnesení zákonu, takže stížnost do něho jest odůvodněnou, bylo jí proto vyhověno a usnesení soudu první stolice změněno tím, že vyhláška Marie Š-ové byla na soud přijata.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, poukázav k důvodům rekursního soudu.

Čís. 8087.

K žalobě první manželky na druhou manželku zůstavitelovu o určení, že rozluka mezi žalobkyní a zůstavitelem byla neplatnou, není druhá manželka pasivně oprávněna.

(Rozh. ze dne 31. května 1928, Rv I 1291/27.)

Prvá manželka zůstavitele domáhala se na druhé jeho manželce žalobou, by bylo určeno, že svolení žalobkyně k rozluce se zůstavitelem jest neplatné a že jest neplatnou i rozluka manželství žalobkyně se zůstavitelem. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, N e j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

Pozůstalost jest souborem majetkových práv a závazků po osobě zemřelé, vyloučeny jsou tedy všechny právní poměry ryze osobní, ať už v nich zemřelý byl účasten jako strana trpná nebo činná, na př. tedy jako majitel moci otcovské nebo manželské nebo jako osoba této moci podrobená. To vše plyne zcela jasně z povahy věci, i kdyby se ani nepřihlíželo k předpisům §§ 531, 532, 535, 538, 547, 548, 549, 727 násl. 797 násl. obč. zák. a j., jež vesměs výslovně nebo mlčky předpokládají »jmění«. Ovšem ani všecko jmění nepatří vždy do pozůstalosti, tehdy totiž ne, když pozůstává z t. zv. práv nejosobnějších, a ten význam má právě omezení vyslovené v § 531 obč. zák. Že však rodinná a manželská práva nejsou předmětem dědictví a nepatří tedy do pozůstalosti, mělo by býti tak jasné, že by o tom nemělo býti potřebí teprv mluvit. Jsou-li však jen majetková práva předmětem pozůstalosti, vztahuje se i představení zůstavitele dědicem a zastupování pozůstalosti dědicem podle § 547 obč. zák. jen na majetková práva, nikoli však na rodinné poměry na př. tedy na moc otcovskou nebo na manželství, i není proto žalovaná k žalobě oprávněna, když jde o neplatnost rozluky manželství mezi jejím nebožtíkem mužem a žalobkyní jako jeho první manželkou, a jest odvolací soud v tom směru na omylu. Teprve kdyby žalobkyně uplatňovala nějaká práva na pozůstalost, na př. tedy zákonný dědičný podíl (§ 757 obč. zák.), právo předního odkazu (§ 758 obč. zák.) nebo právo na slušnou výživu (§ 796 obč. zák.), byla by žalovaná jako dědička pasivně ke sporu oprávněna a tu by ovšem přišla nutně i otázka platnosti rozluky na řadu, ale jen jako otázka prejudiciální, kdežto, když neplatnost rozluky jest přímo předmětem žalobního nároku a má o ní býti nalezeno přímo výrokem rozsudečným nehledě k majetkovým následkům pro žalobkyni, nemůže o oprávnění dědičky k roli žalované strany býti řeči. Ostatně, jak z obsahu žaloby zřejmo, jde žalobkyni o pensí po nebožtíku, v té otázce však pravým odpůrcem mohl by býti jedině ten, kdo by byl povinen případnou pensí, tedy, byl-li nebožtík státním úředníkem, stát, a nelze, by se s pominutím pravého žalovaného vytvořovalo nějaké pro něj nepříznivé prejudicium. S tohoto hlediska nedostatku oprávnění žalované strany ke sporu jeví se všechny důvody a vývody dovolání naprosto bezpředmětnými a netřeba se jimi vůbec zabývat.

Čís. 8088.

Obecní zaměstnanci.

Obcím zůstalo zachováno p r á v o, by v mezích zákonů ze dne 21. prosince 1921, čís. 495 sb. z. a n. a ze dne 20. prosince 1922, čís. 394 sb. z. a n. upravily samostatně služební platy a jiné požitky a práva svých zaměstnanců po případě i zvýšily požitky, pokud byly u obecních zaměstnanců nižší, než u státních zaměstnanců téže kategorie. Zákony těmi nebylo však uloženo obcím zvýšení platů obecním zaměstnancům z a p o v i n n o s t a proto nemohou ti to ze zákonů těch dovozovati zákonný nárok na takové zvýšení.